

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 52

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ. — ΕΝΑ ΔΑΚΡΥΟ, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Παππαδοπούλου (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματосίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Ὁ Ραβινὼ ἔφερε τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ συναδέλφου καὶ ἔσυρεν αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Μωβουέ.

Ὁ ἡθοποιὸς ἐκεῖνος ἦν τύπος λίαν παράδοξος.

Ὡς ἦν ὁμοιάζε πρὸς ληστήν.

Ἔῃε φυσιογνωμίαν ἀγρίαν, τὸ δὲ μακρὸν, ἰσχνὸν καὶ ὀστεώδες αὐτοῦ πρόσωπον ἐφαίνετο διαβραχέν εἰς ὄζος. Ἡ ρίς του ἦν ὡς ρύγχος ἰέρακος, κυρτομένη ἐπὶ τῶν λεπτῶν αὐτοῦ χειλέων, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του, ὁμοιάζοντες πρὸς τοὺς τῆς ἀρπῆς, ἐβυθίζοντο ὑπὸ ὄφρως πυκνάς. Ἡ ἡδὴ μιζοπόλιος κόμη του ὠρθεύτο ἐκατέρωθεν τῶν κροτάφων καὶ τῶν προσεχόντων μῆλων τῶν παρειῶν του εἰς πυκνοὺς κορύμβους.

Ἐφερε μακρὸν καὶ ἀτημέλητον ὑπογένειον, τὸ δὲ λοιπὸν πρόσωπόν του, ἐξυρισμένον πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἦν ἐγκατεσπαρμένον ὑπὸ τριχῶν ἀκανονίστων.

Βαδίζων ὁ Ραβὼ παρητήρει ἑξαμυχοῦς τὴν τρισαθλίαν περιβολὴν τοῦ συντρόφου του.

Ἐφόρει ὑποδήματα πολλαχοῦ διάτρητα καὶ ἐξηαρμένα, ἀναξυρίδα μόλις ἐπὶ τῶν σκελῶν του συγκρατούμενην, ἐπιχιτῶνιον σχεδὸν ρακῶδες καὶ ρεδιγκόταν μελανὴν καταστάσαν ἐρυθράν, ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος τῆς ὑποίας διαφαίνετο ὀθόνη ἄλλοτε λευκή.

Ἀλλ' ὁ πῖλος αὐτοῦ ἰδίως ἦν ἀξιοπαρα-

τήρητος, φέρων πτυχὰς ὡς δέρμα φυστηῆρος.

— Βλέπεις τὸ καπέλο μου, εἶπεν ὁ Ροβινῶ. Εἶναι ἀληθινὸ καστόρι. Ἦτο πολὺ ὠραῖον εἰς τὸν καιρὸν του.

— Ναί, πρὸ πολλοῦ.

— Ἐχεις δίκαιον, σκέπτομαι ὅμως νὰ τὸ ἀλλάξω γοήγορα ἀφοῦ κάμω μίαν ἐπιχείρησιν πού ἀξίζει τὸν κόπον.

— Ἀσχολεῖσαι εἰς ἐπιχειρήσεις;

— Σκέπτομαι δηλαδὴ.

— Καλὰς;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου μίαν θανμασίαν.

— Εἰπέ μοί την.

Ὁ Ροβινῶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Εἰς σέ ποτέ.

— Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην;

— Ἐχω.

— Λοιπὸν! λέγε.

— Ἀκουσε, παλκιέ μου σύντροφε. Ἦσο πάντοτε καλὸς φίλος καὶ θέλω νὰ μὲ ἐκτιμᾷς. Ἀλλὰ ἡ ἐπιχείρησις αὐτή... εἰμφορεῖ νὰ σὲ κάμῃ νὰ σχηματίσης κακὴν ἰδέαν δι' ἐμέ. Ἐχεις συνείδησιν...

— Καὶ σύ;

— Ἀπὸ τὴν νηστεία τὴν χάνω.

Ὁ Ραβὼ ἐγένετο σοβαρὸς.

— Ἐπειτα, ὑπέλαβε, δὲν ἐνεργῶ, ἀλλὰ ζητῶ. Εἶμαι ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ἐταιρίας.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ραβὼ μετὰ περιεργείας, ἔχετε ἐταιρίαν;

— Ναί, ἀγαπητέ. Ἦκουσες νὰ γίνεταί λόγος διὰ τοὺς δεκατρεῖς, τοὺς σαράντα πέντε.

— Ἐγνώρισα ἐπίσης καὶ τρεῖς σωματοφύλακας, παρητήρησεν ὁ Ραβὼ.

— Ἀκριβῶς. Εἶμεθα καὶ ἡμεῖς τρεῖς ὡς αὐτοὶ καὶ κάμνομεν μεγάλας ἐπιχειρήσεις.

— Τίνος εἶδους;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν. Ἐπειδὴ ὁ

μὴς εἶσαι παλαιὸς φίλος εἰμφορῶ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ὅτι ζητοῦμεν πλούτη. Αὐτοὶ εἶναι ὁ σκοπός. Τὸ χρῆμα εἶναι ὁ μέγας μοχλός. Μὲ αὐτὸ ἔχει κἀνείς ὅ,τι θέλει. Τὰ μέσα; Ὅλα καλὰ.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ραβὼ ξέων τὸ οὖς, ἀπαιτεῖται ἐλαστικὴ συνείδησις δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν.

— Ἀπὸ κκουτσὸ ἂν θέλῃς, ἀπὸ γουταπέγκαν, ὀλίγον σημαίνει! Ἐβαρύνθημεν νὰ βλέπωμεν ἡλιθίους νὰ τρέχουν μὲ ἀμάξας, νὰ συντηροῦν χορευτρίτσας, νὰ πίνουν παλαιούς οἶνους, ἐνῷ ἡμεῖς εἶμεθα κουρελίδες καὶ καταδικασμένοι ἀπὸ τὴν τύχην νὰ πίνωμεν θολωμένον νερόν ἕκτι νὰ κοιμώμεθα κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα!

— Καὶ οἱ συνεταῖροί;

— Θὰ τοὺς ἴδῃς. Μὲ περιμένουν.

— Τοὺς γνωρίζω;

— Ὁχι. Σὺ ἔζησες πάντοτε ὡς μυλόρδος.

— Ὁχι ἐντελῶς.

— Ἀς εἶναι. Ἐπῆγες ποτέ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μαζὰς;

— Ἀπ' ἐκεῖ ἐξῆλθον;

— Ὁχι ἀκόμη, εἰμφορεῖ ὅμως εἰς τὸ μέλλον νὰ τὴν ἐπισκεφθῶν.

— Ταλκίπωρε! Τοιοῦτοι οἱ φίλοι σου;

— Αἶ! εἶπεν ὁ Ροβινῶ, μήπως εἶχα καλητέρους. Ἄν ἐπρότεινα εἰς τοὺς Ροσχίλδ ἢ εἰς τὸν βαρόνον Ροζενδάλ νὰ συνεταρισθῶν μαζί μου, θὰ μ' ἐξεκούμπιζαν.

Ὁ Ραβὼ ἐσταμάτησεν.

— Εἶπες τὸν βαρόνον Ροζενδάλ;

— Ναί.

Ἦτοιμάζετο νὰ διηγήσῃ, ἀλλ' ὁ Ροβινῶ ἐξηκολούθησε:

— Δὲν πταίω ἐγώ. Ἀφ' ὅτου ἐγεννήθην, ἀπὸ τὴν πτωχικὴ μου κούνια, διότι ὁ πατήρ μου ἦτο σαρωτής, ἡ κακοτυχία δὲν μὲ ἄφησε. Ἐκόλλησε ἐπάνω μου σὰν καταπόδι.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ τὴν ξεφορτωθῶ καὶ νὰ τὴν πνίξω. "Ὅλα τὰ ἐδοκίμασα.

Ὁ Ραβού ὑπέλαβε :

— Γνωρίζεις τὸν βαρόνον Ροζενδάλ ; ἠρώτησε.

— Λησμονεῖ νὰ μὲ προσκαλῇ εἰς τὰς συναναστροφάς του, ἀλλὰ τὸν εἶδα.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὸν δρόμον, ἔξω ἀπὸ τὰ θέατρα καὶ ... ἐφιππον ὅπως ὅλον τὸν κόσμον.

— Τί ἡλικίαν ἔχει ;

— Τί σὲ μέλλει ;

— Λέγε.

— Εἶναι νέος, τριάντα χρόνων περίπου.

— Ἐγγαμος ;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Ποῦ κατοικεῖ ;

— Εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου.

— Εὐχαριστῶ !

— Τίποτε. Εἰμπορῶ ἂν θέλῃς νὰ σοῦ δώσω καὶ ἄλλας πληροφορίες.

— Ὁμίλει.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν τίποτε διὰ τὸ χρηματοκιβώτιόν του. "Αν εἰμποροῦμεν νὰ βουτηξῶμεν ἐκεῖ μέσα. "Α ! τί κελεπούρι ! τί γλέντι ! "Αλλ' εἶναι κλεισμένον, καὶ φυλάσσεται ἀπὸ πολλοὺς ὑπηρέτας, θυρωροὺς, ὑπαλλήλους. Εὐκολώτερον εἶναι νὰ πάρῃ κανεὶς τὸ θωρακωτὸν ἀπὸ ἓνα ναυαρχον, ἢ νὰ λάβῃ ἐν σολδίον ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ βαρόνου. Εἶναι δὲ μόνος, δὲν ἔχει συντρόφους· καὶ φαίνεται ἀρκετὰ εὐφυὲς διὰ τὴν ἡλικίαν του. Ὁ πατήρ του ἀπέθανε πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ δὲν εἰξεύρει κανεὶς ἀκριβῶς πῶς, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀκόμη μυστηριώδες. Εἶπον πῶς ἦτο καρδιακός, ἀλλ' ἄλλοι λέγουν πῶς τὸν ἐφόνευσε κάποιος ζηλότυπος. Τέλος, ἀπὸ τότε ὁ βαρόνος Μάξιμος, διότι Μάξιμος ὀνομάζεται, εἶναι κύριος πολὺ μεγάλου σάκου, ὁ ὁποῖος καθ' ἡμέραν γεμίζει καὶ δὲν ὀλιγοστεύει. Φαντάζεσαι τῶρα ποίας τιμὰς τοῦ ἀποδίδουν. Ἴδου τὰ γνωρίζεις ὅλα. Ἀλλὰ τί σὲ ἐνδιαφέρει αὐτός ὁ βαρόνος ;

Ὁ Ραβού δὲν ἀπεκρίθη.

— Διὰ τὴν γυναῖκά σου ; αἶ ; Λέγουν πῶς σοῦ τὴν ἔκλεψε κάποιος βαθύπλουτος τραπεζίτης. Εἶχε καλὸ γούστο, ὁ μασκάρας. Ἀλλὰ διακτὶ ὑποπτεύεσαι τὸν Ροζενδάλ ; Μὲ τὰ πλούτη ὅλοι εἶναι βαρόνοι ἢ τοῦλάχιστον κόμητες. Ἀλλοτε τὴν εὐγένειαν τὴν ἀπέκτα κανεὶς μὲ τὸ ξίφος ἢ εἰς τοὺς προθαλάμους τῶν βασιλέων. Τώρα τὴν ἀγοράζουν μὲ τὰ χρήματα, πρέπει δὲ νὰ ἦναι κανεὶς ζευγμένος εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ διαβόλου διὰ νὰ ἦναι τόσος πτωχὸς ὅπως ἐγώ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐφθασαν πρὸ μικροῦ οἰνοπωλείου, τὸ φῶς τοῦ ὁποίου ἐφώτιζε τὴν στενὴν καὶ σκοτεινὴν κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο δόδον.

Ὁ Ροβινὼ ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ ὤθησεν ἑλκφρῶς πρὸ αὐτοῦ τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ σύντροφον.

II'

Ὁ Ραβού προεχώρησεν ἐν βῆμα καὶ ἔστη σχεδὸν ἀποπνιγόμενος.

Ἀτμόσφαιρα βαρεῖα, ἐν ἣ ἐκυμαίνοντο

νέφη ἐρυθρωποῦ καπνοῦ ἀπετύφλου αὐτὸν καὶ τῷ ἐπροκάλει ἀσφυξίαν.

Ἐν τῷ καταγωγίῳ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ οὐδὲ μία θέσις ὑπῆρχε κενή, ἠσθάνετο τις ὁσμήν ἰσχυρὰν καὶ ὀριμεῖαν καπνοῦ, μαγειρευμάτων μετὰ σκοροῦδου, ρακῆς καὶ ἄλλων ποτῶν, καὶ ἀτμὸν δηλητηριώδη ἀποπνίγοντα τὸν εἰσερχόμενον.

Εἰς τὸ βάθος, πρὸ τραπέζης ἐστρωμένης διὰ κασσιτέρου, ἐκάθητο ἡ κάπηλος ἐπὶ ἀνακλίντρου μετ' ἐρυθρῶν προσκεφαλαίων ἔχουσα τὸ ὕψος χαύνον καὶ πρῶον.

Ἦτο ὕψηλὴ καὶ εὐρωστος γυνὴ ἡ Κλαυδία—Σοφία—Ἀθηναίς, ἀντεράστρια ἄνευ προλήψεων, ἥτις πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἐκυλιέτο ἐπὶ ὀχήματος ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν Παρισίων, καὶ ἥτις ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν, ἀπὸ ἀγωγῶν εἰς κατασχέσεις κατήντησεν εἰς τὴν ποταπότητα ἐκείνην, ἐν ἣ κυλινδούνται ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῆς μεγαλοπόλεως, ἀπαίσια καὶ γυνὰ παντὸς κοσμήματος, ἀποκρύπτοντος αὐτὰ ἐν τισὶ κοινωνικαῖς τάξεσιν, ἐνθα εἶναι ἀπαισιώτερά ἐτι ὥς μὴ δικαιολογούμενα ὑπὸ τῆς ἐσχάτης πενίας.

Ὁ Ροβινὼ, ὅστις ἐν τῷ θεάτρῳ εἶχεν ἀποκτήσει τοὺς τρόπους τοῦ εὐγενῶς φέρεσθαι, ἀφῆρεσε τὸν πῖλόν του ἀφελῶς, ἔθηκεν αὐτὸν ὑπὸ τὸν βραχιόνά του καὶ προέβη πρὸς τὴν τραπέζαν τῆς καπῆλου, πρὸς ἣν ἔτεινε ἓνα ὀκτυλον. Ἡ μέγαιρα ἤξιωσε νὰ μειδιάσῃ αὐτῷ ὥς πρὸς φίλον παλαιόν.

Μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις παρουσίασε τὸν φίλον αὐτοῦ Ραβού.

— Κυρά Κλαυδία, εἶπε, σὰς παρουσιάζω τὸν διάσημον φίλον μου Ραβινέλ—γνωρίζω, ὥς βλέπεις, τὸ πλαστὸν ὄνομά σου—ἱκανὸν κωμωδόν, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη σὰς εἶναι γνωστὴ, νέον ἀκόμη καὶ διαπρεπῆ εἰς Μεσημβρίαν ὅπου συνήθως ἀποκτάται ἡ ὑπόληψις.

Ἡ κυρά Κλαυδία ἐμειδιάσε πάλιν μετὰ τῆς αὐτῆς εὐνοίας. Προφανῶς ἐκολακευετο ἐκ τῆς περιβολῆς τοῦ νεοελθόντος, ὅστις διεκρίνετο ἤδη ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς.

Ἡ κάπηλος, ἄλλως τε, ἦν πάντοτε φιλομειδής, ἐπὶ δὲ τοῦ πλαδαροῦ αὐτῆς προσώπου διεκρίνοντο ἐτι ἔχνη παρελθούσης χάριτος.

Ἦδη τὸ στῆθος αὐτῆς προπετιῆς ἐν τῇ ψυλλοχρῶ μεταξίνῃ ἐφθαρμένη ἐσθῆτι, διετήρει ποῖαν τινα εὐμέλειαν, ἀλλ' αἱ παρεαὶ τῆς οἰκτρῶς ἐκρέμαντο, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς περιεβέλλοντο ὑπὸ ἐρυθροῦ κύκλου, τὰ χεῖλη τῆς ὁμοιάζον πρὸς χεῖλη ἀδύσσου. Μόνη ἡ κόμη διετηρήθη ἐν τῇ ἐπελθούσῃ πανωλεθρίᾳ, μὲν δὲ τὴν τοιαύτην καταστροφὴν, ἐξ ἀποστάσεως ἐφαίνετο ἄπως ἀνεκτὴ ἡ γυνὴ ἐκείνη, καίτοι ἦν ὥσπερ σκάφος πλοίου, ὅπερ πλείστας ὑπέστη τρικυμίας, ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶχεν ἀποσπάσει ἐν ῥάκος.

Μετὰ τὴν παρουσίαν ταύτην ὁ Ροβινὼ ἠδυνήθη νὰ καθοδηγηθῇ ἐν τῷ καπηλείῳ, τοῦθ' ὅπερ, ἄλλως τε, ἦν ἔργον δυσχερές.

Ὅλιγα φωταερίου ράμφη ἐφώτιζον ἀτελῶς τὴν αἴθυσαν, μάλλον μακρὰν ἢ πλατεῖαν, καὶ ἥς αἱ γωνίαι ἐτηροῦντο, ἐπίτηδες ἴσως, ἐν σκοτεῖ.

Ἐπὶ τῶν ἐκ φαιοῦ μαρμάρου μετὰ σιδηροῦ ποδὸς τραπεζῶν ὑπῆρχον ποτήρια, τὰ πλείστα κενά. Θαμῶνες τινὲς ἐδεῖνουν τρώγοντες ἐδέσματα δυσκόλως γνωρίζόμενα, πολυσύνθετα μαγειρεύματα ἐκ τεμαχίων προερχομένων ἐκ τῶν τεσσάρων περάτων τῶν Παρισίων, ἐνθα τρώγουσι ροφήματα διὰ χρομύων καὶ σπληνῶν κονίκλων. Ἀλλοὶ ἐπινον οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἀμφιβόλου ποιότητος καὶ προελεύσεως. Κρότοι δομινῶν μετὰ πατάγου παιζομένων, φωναὶ βραγχώδεις καὶ ἤχοι συγκρουομένων πινακίων ἀπετέλουν ἐκκωφωτικὸν θόρυβον.

Ἀλλ' ὅ,τι δὲν δύναται τις εὐκόλως νὰ περιγράψῃ εἶναι ἡ πελατεία τοῦ ἀθλίου ἐκείνου καταγωγίου.

Ἐπαίται καὶ ἀλλῆται παράδοξοι, λωποδύται καὶ ὑπηρέται ἄνευ ἔργου, ἀμαξηλάται ἄνευ ἀμάξης, ἀπετέλουν πλήρη συλλογὴν παράδοξον καὶ εἰδεχθῇ ἐνταύτῳ.

Τέλος ὁ Ροβινὼ εἶδεν ἐν τινὶ σκοτίᾳ γωνίᾳ στενὴν θέσιν ἐλευθεραν πλησίον δύο θαμνῶν παιζόντων βεζίκιον.

Ὁ νεώτερος τούτων ἦν περίπου τριακοντούτης, ἀλλ' ἐκ τῶν ρυτίδων, αἵτινες ἠύλακον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠγνόει τις ὅτι εἶχε διανύσει τρικυμιώδη βίον.

Ξανθός, λεπτός, σχεδὸν κομψὸς τὴν κατασκευὴν, μὲ κόμην ἀραιὰν καὶ μύστακα λεπτὰ, διετήρει ἔχνη μορφώσεως καλητέρας τῆς τῶν συντρόφων του.

Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ περιβολὴ τοῦ οὐδαμῶς ὁμοιάζε πρὸς τὴν τῶν ἄλλων.

Ὁ ἐπενδύτης αὐτοῦ, καίτοι πεπαλαιωμένος, ἦν καθάριος, ὁ δὲ πῖλός του ἐφαίνετο πολυτελὲς πλησίον τῶν φανταστικῶν καλυμμάτων τῶν γειτόνων του. Τὸ ὥχρον καὶ κατεσκληρὸς πρόσωπόν του ἐφωτίζετο ὑπὸ δύο πυρρῶν ὀφθαλμῶν, ἀναδιδόντων ἐκλάμψεις εὐφυίας.

Ὁ ἄλλος τοῦναντίον εἶχεν ὕψος ληστοῦ ἐξ ἐπαγγέλλματος.

Μελαγχροινός, σχεδὸν μέλας, ὕψηλός καὶ ρωμαλέος, μὲ βραχεῖαν καὶ οὐλὴν κόμην, καὶ πρόσωπον σχεδὸν κεκαλυμμένον ὑπὸ ἄδράς γενειάδος, ἐνέπνεε φόβον.

Ὁ Ραβού ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἠσθάνθη ρῖγος ὥς εἰ εὐρίσκετο ἐνώπιον λύκου.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τούτοις οὗτος ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς τῷ Ροβινὼ, ὅστις ἐκτύπησεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Καλὴ ἐσπέρα, Ναθάρ, εἶπε.

Καὶ ἀπευθυνόμενος τῷ ξανθῷ νέῳ :

— Εἶσαι καλὰ, δικηγόρε ;

— Περίφημα, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος ρίπτων τὸ παιγνιόχαρτον αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ δύο παῖκται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἠρώτων τὸν Ροβινὼ ὑποδεικνύοντες τὸν Ραβού :

— Εἶναι φίλος, εἶπεν ἀπλῶς. Δέκα χρόνων φίλος. Θαυμάσιος κωμικός, γνωστὸς εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ προσεχῶς εἰς Παρισίους ὁ διάσημος Ραβινέλ.

Τοῦτο ἦτο ἀληθῶς τὸ πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ραβού.

Καὶ ὁ Ροβινὼ ἐξηκολούθησεν :

— Εἴμεθα τυχεροὶ νὰ τὸν ἔχωμεν ἀπόψε. Ἐχει χρήματα.

Τὸ πρόσωπον ἐκείνου, ὃν ὁ Ροβινὼ εἶχεν ἀποκαλέσει Ναθάρ, ἀπήστραψεν, ὁ δὲ Ραβού παρετήρησεν ὅτι διήνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς, οὓς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐτήρει ἡμικλείστους, ὡς εἰ ἡνόχλει αὐτὸν τὸ φῶς.

— Λοιπὸν ὁ κύριος θὰ μᾶς κεράσῃ; εἶπε.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἐκλαμπρότατοι, εἶπεν ὁ Ραβού μετ' εὐγενοῦς νεύματος.

[Ἔπεται συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΕ'

Τὸ φέρετρον τῶν ἐντόμων.

Ἀμφότεροι διετέλεσαν πρὸς στιγμὴν σιωπῆς. Ὁ Ἀδριανὸς κατεβίβρωσκε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν νεάνίδα· ἐφαίνετο μεθυσκόμενος ἐκ τοῦ κάλλους αὐτῆς. Εἰσέπνεεν ἡδὺ ἄρωμα ἀθωότητος καὶ ἀγνότητος, ὅπερ ἐπλήρου πᾶσαν αὐτοῦ τὴν καρδίαν. Τὸ αἷμά του ἐκυκλοφόρει εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ. Οὐδέποτε ἤσθάνθη τσαύτην μυχίαν διατάραξιν· ἦτο ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ, ὡς εἰ ἀπεστερήθη τὴν χρῆσιν τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων. Ἐπεθύμει νὰ μάθῃ πολλά, ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κόρην, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα, ἢ μάλλον ἡγνόει τίνα πρῶτον νὰ τῇ ἀπευθύνῃ ἐκ τῶν πολυπληθῶν ἐρωτήσεων, ὅς εἶχε νὰ τῇ ἀποδώσῃ.

Ἡ νεᾶνις ἐθίξεν ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

— Διατί με παρατηρεῖς τοιουτοτρόπως; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Διατί; ὑπέλαβεν ἀνασκιρτήσας, ἀλλὰ σὲ θαυμάζω. Εἶσαι τόσον χαρίεσσα, τόσον ὠραία! Ὅταν εὐρίσκωμαι πλησίον σου λησμονῶ τὰ πάντα, τοὺς φίλους μου, τὸν κόσμον. Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον διαγράφονται ἐκ τῆς μνήμης καὶ συναισθάνομαι μόνον τὴν στιγμὴν αὐτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν καταγοητεύομαι. Νομίζω ὅτι δὲν εὐρίσκομαι πλέον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ὅτι μετεφέρθη εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ μικρὰ αὕτη, ἡ ἀγνωστος καὶ ἀπόκρυφος γωνία, ἐνθα ἀναπνέεις, καὶ ζῆς στολιζούσα τὰ πάντα, ἐνθα τὰ ἄνθη αὐτά, τὰ δένδρα καὶ ἡ γλὼφ φωτίζονται ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας σου ἢ μικρὰ αὕτη γωνία τῆς γῆς εἶναι δι' ἐμὲ ὁ κόσμος ὅλος. Δὲν βλέπω τίποτε πλέον, διότι ἀφίεμαι ὅλως εἰς σέ.

Ἡ νέα ἐκίνησεν ἡρέμα τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ὁ πατὴρ μου δὲν μοὶ ὁμιλεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ὅμως βλέπω ὅτι ὅσα μοὶ εἶπες εἶναι καλὰ. Ὁ πατὴρ μου μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ἀλλὰ ποτέ δὲν μοὶ λέγει: Εἶσαι ὠραία!

— Ὁ καθρέπτης σου ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον ἐχέμευθος, ἀνταπήντησεν ὁ Ἀδριανός.

— Ὁ καθρέπτης μου;

— Ναί, ὅταν μένης ἐνώπιόν του, διὰ νὰ διευθετήσῃς τοὺς βοστρύχους τῆς ὠραίας ξανθῆς κόμης σου.

— Ἀ! ὑπέλαβεν ἡ κόρη κρούσασα τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας. Ἀληθῶς ὁ καθρέπτης μου μὲ κάμνει νεωτέραν καὶ ὠραιότεραν τῆς Φραγκίσκης.

— Ποία εἶναι ἡ Φραγκίσκη;

— Ἡ ὑπηρετρία μας.

Ὁ μαρκήσιος ἐμειδίασεν.

— Ἀ! ὑπέλαβε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, εἵμαι βέβαιος ὅτι εἶσαι ὠραιότερα ἀπὸ ὅλας τὰς φίλας, τὰς ὁποίας γνωρίζεις.

— Δὲν γνωρίζω καμμίαν.

— Τί; κανένα λοιπὸν δὲν βλέπεις;

— Μόνον τὸν πατέρα μου καὶ τὴν Φραγκίσκην βλέπω.

— Ὡστε δὲν ἐξέρχεσαι ποτέ τοῦ κήπου;

— Ποτέ.

— Ἀ! ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐπανέλαβεν:

— Πρὶν ἔλθῃς ἐδῶ, ποῦ ἦσο;

— Πολὺ μακράν.

— Δὲν ἦσο μόνη, ὡς τώρα; εἶχες τότε φίλας;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, πάντοτε εἶμαι μόνη με τὸν πατέρα μου. Πρὶν νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ εἴχομεν οἰκίαν καὶ κῆπον ὡς αὐτόν, μὲ παντός εἶδους ἄνθη, καὶ ὡς καὶ τώρα, οὕτω καὶ τότε, ὁ πατὴρ μου δὲν ἐδέχετο κανένα καὶ δὲν ἐξήρχετο ποτέ.

— Διατί;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Δὲν ἐπιθυμεῖς λοιπὸν νὰ ἴδῃς τὸν κόσμον, νὰ τὸν γνωρίσῃς;

— Ὅχι.

— Ὡστε τίποτε δὲν ἐπιθυμεῖς;

— Τίποτε. Ὅταν θέλω τί, ὁ πατὴρ μου μοὶ τὸ δίδει. Ἐχω ὠραῖα κοσμήματα καὶ ὠραίας ἐσθῆτας.

— Καὶ σοὶ ἀρκοῦν αὐτά;

— Ἡξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀγνοῶ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὰ εἶδα ποτέ, δὲν δύναμαι νὰ τὰ ζητήσω.

— Ὅταν πρὸ ὀλίγου μὲ εἶδες ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ τοίχου, τί ἐσκέφθης;

— Τίποτε.

— Δὲν ἐφοβήθης;

— Ὅχι. Σὲ παρετήρησα, καὶ ἐννόησα ἁμέσως ὅτι δὲν ἤθελες νὰ μὲ βλάψῃς.

— Διατί μ' ἔφερες εἰς τὸν κῆπον;

— Διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν.

— Σὲ εὐχαριστεῖ αὐτό;

— Ναί.

— Τί θὰ εἶπῃ ὁ πατὴρ σου, ὅταν μάθῃ ὅτι νέος τις σὲ εἶδε καὶ σοῦ ὠμίλησεν;

Ἡ νεᾶνις ἐμειδίασεν.

— Ἐὰν τὸν λυπήσῃ αὐτό, θὰ τὸν ἐναγκάσῃ καὶ θὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι ἐγὼ τὸ ἤθελα.

— Ἐδῶ εἶναι ὁ πατὴρ σου;

— Ὅχι, ἀνεχώρησε.

— Θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ;

— Ὅταν μὲ ἀφίνη, ἐπιστρέφει πάντοτε μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

— Ποῦ ὑπῆγε;

— Εἰς Παρισίους.

— Γνωρίζεις τοὺς Παρισίους;

— Ὅχι, ἠξεύρω μόνον ὅτι εἶναι μεγάλη πόλις.

— Δὲν ἐξέφρασες ποτέ εἰς τὸν πατέρα σου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν συνοδεύσῃς εἰς Παρισίους;

— Ναί, μίαν φοράν.

— Καὶ δὲν σ' ἐπῆρε μαζὶ του;

— Δὲν ἠθέλησεν.

— Ἐλυπήθης διὰ τοῦτο;

— Πρὸς στιγμὴν ὅταν ὅμως αἰσθάνωμαι λύπην, παρηγοροῦμαι, ἀφοῦ ὑπάγω νὰ ἴδω τὰ ἄνθη μου.

— Δὲν μοὶ λέγεις τίποτε διὰ τὴν μητέρα σου; εἶναι βεβαίως ἀποθαμμένη.

Ἡ νεᾶνις ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ προσέβλεψε τὸν μαρκήσιον, ὡς εἰ δὲν ἤκουσε.

— Ἡ μήτηρ μου! ὑπέλαβε, καὶ τί; εἶχει κανεὶς μητέρα;

Ὁ Ἀδριανὸς ἔμεινεν ἐκστατικός, μὴ δυνάμενος ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ ἀλλόκοτος ἄμα καὶ ἀπρόσπτος αὐτῇ ἀπάντησις τὸν ἐξέπληκτεν ἔτι μάλλον. Τὸ βλέμμα τῆς κόρης ἐγένετο ρεμβῶδες, ἐνόμιζε δέ τις ὅτι ἀνεζήτει νὰ ἀναμνησθῇ τι.

Μετὰ μακράν σιωπὴν ὁ μαρκήσιος ἐπανάλαβε:

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ πατὴρ σου;

Ἡ νεᾶνις προσέβλεψεν αὐτὴς τὸν μαρκήσιον μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀπεκρίθη:

— Δὲν ἤξεύρω.

— Ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἀποθαίνει παράδοξον! διενεθῇ ὁ νέος.

— Καὶ σύ, πῶς ὀνομάζεσαι;

— Χρυσαυγὴ. Ἀγαπᾷς τὸ ὄνομα αὐτό!

— Τὸ εὐρίσκω ἐξαίρετον· δὲν εἴμποροῦσε κανεὶς νὰ σοὶ δώσῃ καλλίτερον ὄνομα.

— Ἀ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη! ἀνέκραξε.

Καὶ ἔκρουσεν αὐτὴς τὰς χεῖρας μετὰ παιδικῆς χαρᾶς.

— Ὁ πατὴρ μου ποτέ δὲν μὲ λέγει δεσποινίδα, ἐπανάλαβε· θὰ μὲ ὀνομάζῃς καὶ σύ Χρυσαυγὴν ὡς ἐκεῖνος.

— Ναί, δεσποινὴς Χρυσαυγὴ.

— Ἐγὼ δὲ πῶς πρέπει νὰ σὲ ὀνομάζω;

— Ἀδριανόν.

— Ἀδριανός, Ἀδριανός... Ναί, μοὶ ἀρέσει αὐτὸ τὸ ὄνομα, ὑπέλαβε.

— Γνωρίζεις μουσικὴν, δεσποινὴς Χρυσαυγὴ; ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἀκούσω ᾄδουσαν.

— Τραγουδῶ συχνά.

— Τραγουδεῖς θαυμάσια.

— Δὲν ἤξεύρω· μόνον τὴν πυρραλίδα καὶ ὑπολαῖδα ἀκούω νὰ τραγουδοῦν.

— Ἐχεις ἀρμονικωτάτην φωνήν.

— Ἐπεθύμουν νὰ τραγουδῶ ὡς τραγουδοῦν νὰ πτηνά, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ.

Μετὰ δὲ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανέλαβεν:

— Ὁ πατὴρ μου μοὶ ἠγόρασε κλειδοκύμβαλον καὶ μὲ ἐμάθε νὰ παίζω ὀλίγον, εἶναι ὅμως πολὺ δύσκολον νὰ μάθῃ κανεὶς καὶ αὐτό μ' ἐνοχλεῖ καὶ μὲ κουράζει. Ὡ! εἶμαι πολὺ ἀμελής! Ὁ πατὴρ μου ἠξεύρει πολλὰ πράγματα καὶ ἤθελε νὰ μὲ μάθῃ ὅλα, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐννοῶ. Νὰ σοὶ εἴπω, προτιμῶ νὰ τρέχω εἰς τὰς δενδροστοιχίας τοῦ κήπου, νὰ ὁμιλῶ μετὰ τὰς χρυσαλλίδας καὶ μετὰ τὰ ρόδα καὶ νὰ τραγουδῶ μετὰ τὴν ὑπολαῖδα ἢ νὰ ἀναγινώσκω κανὲν βιβλίον.